

Теоретичні засади та сучасний стан інвестиційного забезпечення сфери науки в Україні

На основі аналізу праць зарубіжних та вітчизняних учених досліджено зв'язок між науковою діяльністю та міжнародною конкурентоспроможністю економіки. Обґрунтовано важливість інвестиційного забезпечення як необхідної умови продуктивної роботи сфери науки. Досліджено теоретико-методологічні засади та нормативно-правове регулювання інвестиційного забезпечення наукових досліджень та робіт в Україні. На основі статистичних даних проаналізовано сучасний стан та динаміку інвестування у сферу української науки, причини, що його стримують. Надано рекомендації щодо його активізації.

Ключові слова: наукова діяльність, інвестиційне забезпечення, сфера науки, регулювання інвестиційного забезпечення, наукові дослідження, інвестування, сучасний стан та динаміка інвестування.

У сучасній науці точиться чимало дискусій з приводу особливостей розвитку та основних факторів, що забезпечують міжнародну конкурентоспроможність економіки. Та беззаперечним є той факт, що її досягнення неможливе без інноваційної діяльності, яка, у свою чергу, не відбудеться без створення нових знань, яке здійснює наукова сфера. Саме її продуктивність та ефективність є передумовою інноваційної активності фірм. Одним же з основних факторів, що обумовлюють продуктивність та ефективність наукової сфери є рівень інвестиційного забезпечення. Це зумовило вибір предмету дослідження.

У праці Європейської комісії «Поступ у Європейський дослідницький простір: наука, технології та інновації» [1] виділяються два основні процеси, що впливають на міжнародну конкуренцію у світі: збільшення структурних диспропорцій в економіці ЄС та поява нових гравців на карті світової економіки (мається на увазі стрімке зростання економік азійських країн – Китаю, Південної Кореї, Сінгапуру). Запорукою забезпечення довгострокової конкурентоспроможності ЄС автори праці вважають створення спільного європейського дослідницького простору. Взаємозв'язок між наукою, технологіями, інноваціями та конкурентоспроможністю економіки відображено на рис. 1.

Домінантою згаданої праці є твердження, що створення єдиного дослідницького простору ЄС зробить набагато привабливішою професію дослідника-науковця та підвищить рівень інвестування у дослідження. Наслідком цього стане створення нової динамічної, стійкої, базованої на ідеях економіки знань європейської економічної системи.

Українські та російські вчені і практики також приділяють увагу питанню інвестиційного забезпечення потреб сфери науки. В Україні такими питаннями займалися В. Геєць, А. Гальчинський, Б. Данилишин, О. Барановський, М. Козоріз, Є. Бойко, С. Ніколаєнко та інші. Серед російських вчених потрібно відзначити праці у цій галузі Д. Львова, Г. Георгієва, І. Єгорова.

Зокрема, С. Ніколаєнко наголошує на необхідності збільшення державних видатків на сферу наукових досліджень [2], академік Г. Георгієв серед висновків своїх досліджень називає необхідність розвитку грантового механізму розподілу бюджетних коштів [3]. Однак чимало питань інвестиційного забезпечення сфери науки як теоретичного, так і прикладного характеру залишаються не розробленими.

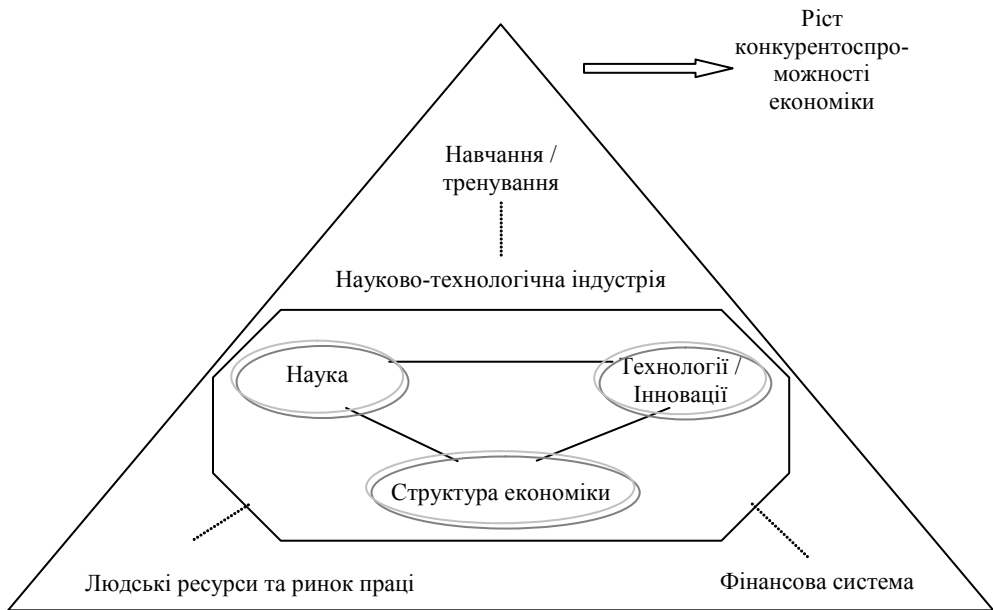

Рис. 1. Наука, технології та інновації, їх складові та вплив на конкурентоспроможність економіки

Зважаючи на це, метою статті є дослідження теоретико-методологічних засад, аналіз та оцінка сучасного стану системи інвестиційного забезпечення наукової діяльності в Україні.

З позицій нашого дослідження важливим є правильне трактування термінів. Зокрема, це стосується понять інвестування та фінансування сфери науки. Згідно з Законом України «Про інвестиційну діяльність», інвестиціями є всі види майнових та інтелектуальних цінностей, що вкладаються в об'єкти підприємницької та інших видів діяльності, в результаті якої створюється прибуток (дохід) або досягається соціальний ефект (ст. 1). Відповідно, фінансування науки ми розглядаємо як складову інвестування, що здійснюється у грошовій формі.

Основним завданням науки у суспільстві є створення наукових (спеціалізованих) знань, яке здійснюється шляхом науково-дослідних та науково-технічних робіт, характеризується слабкою прогнозованістю ефективності його результатів, переважно, тривалим терміном здійснення розробок, а відтак високим рівнем ризикованості, потенційним отриманням прибутків лише після реалізації проекту на ринку, потребою у спеціальному обладнанні, техніці та ІТ.

Суб'єктами наукової діяльності, які можуть та здійснюють фундаментальні та технологічні наукові розробки, є:

- академічні наукові інститути;
- вищі навчальні заклади;
- наукові підрозділи корпорацій;
- наукові центри (в Україні – Західний, Північно-східний, Донецький, Придніпровський, Південний, Кримський наукові центри та інші);
- громадські організації.

Знання поділяються на теоретичні та технологічні, що зумовлює розподіл у джерелах їх інвестування:

- інвестування у теоретичні розробки здійснюється переважно за рахунок коштів публічного сектора, який у подальшому і є їх користувачем.

- інвестиції у технологічні розробки здійснює приватний сектор (бізнес) з метою їх подальшого впровадження на ринку у формі інновацій.

Основні умови регулювання наукової діяльності та її інвестиційного забезпечення в Україні регламентує Закон «Про наукову та науково-технічну діяльність». Зокрема, цей закон має регламентувати й інвестиційно-фінансові відносини у науковій сфері. Однак з цього приводу у ньому зазначено лише, що держава застосовує фінансово-кредитні та податкові важелі з метою створення економічно сприятливих умов для ефективного здійснення наукової і науково-технічної діяльності відповідно до законодавства України та забезпечує бюджетне фінансування наукової та науково-технічної діяльності (крім видатків на оборону) у розмірі не менше 1,7 відсотка валового внутрішнього продукту України (ст. 33). Видатки на наукову і науково-технічну діяльність захищені статтями видатків Державного бюджету України.

З цього приводу слід зазначити, що, по-перше, 1,7% від ВВП – це дуже значна навіть за європейськими мірками сума. Поставлена там після Лісабонського саміту мета – 3% витрат на НДДКР від ВВП наразі залишається лише гаслом, причому, до половини з них мають фінансуватися за рахунок приватних джерел. Відповідно, виконання зазначеної норми в українських реаліях є нереальним. По-друге, в законі немає не те що механізмів, навіть не згадується про інші джерела фінансування наукової діяльності та механізми їх стимулювання, хоча саме це зараз на меті в ЄС та США.

Позитивною з позицій покращення інвестиційного забезпечення наукової діяльності є норма закону про можливість застосування для наукових розробок податкових пільг. Однак наразі їх суть зводиться лише до відсутності сплати ПДВ для наукових тем, що їх виконують державні установи на замовлення держави. Для розробок же на замовлення фірм, що мають стати основою інноваційної діяльності, ця норма не поширюється.

Результати емпіричного аналізу сучасного стану інвестування наукової діяльності в Україні свідчать про його поступове погіршення. Зокрема, показник відношення фінансування НДДКР до ВВП України, який є основним індикатором активності фінансування у країні наукової діяльності, починаючи з 1996 р., має тенденцію до зниження. Тоді він становив 1,35%, а у 2007 р. вже лише 0,93% (рис. 2). Для порівняння: згідно з Лісабонською стратегією, ухваленою в ЄС, показник витрат на R&D (дослідження та розвиток) уже до 2010 р. мав становити 3%. Однак наразі цього досягти не вдалося, і на початок 2006 р. він складав 1,84% (табл. 1). У Сполучених Штатах Америки він був значно вищим

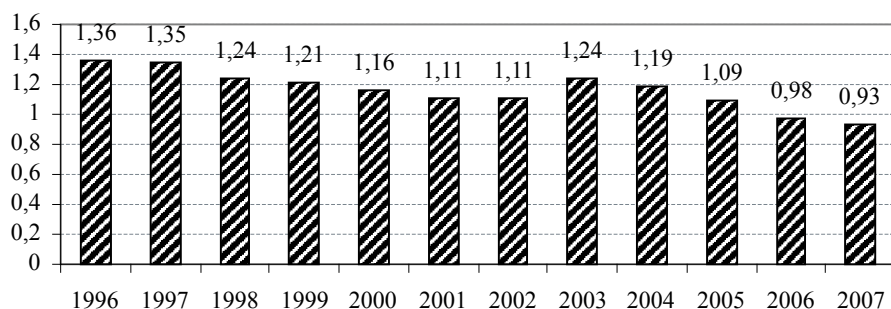

Рис. 2. Відношення інвестицій у НДДКР до ВВП України у 1996–2007 рр.
(За даними Державного комітету статистики України // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.ukrstat.gov.ua).

Таблиця 1

Фінансування витрат на R&D (дослідження та розвиток) відносно ВВП у розвинених регіонах світу станом на початок 2006 р. *

Регіон	Фінансування R&D до ВВП (%)	У тому числі за рахунок:	
		публічних джерел	приватних джерел
EU-27	1,84	1,00	0,64
США	2,67	1,70	0,83
Японія	3,17	2,37	0,57
Південна Корея	2,99	2,13	0,69

* За даними: Towards a European Research Area. Science, Technology and Innovation. Key Figures 2007.

та становив 2,67%. Найвище ж його значення з-поміж країн світу зафіксовано в Японії – 3,17% та Південній Кореї – 2,99%.

З позицій нашого дослідження цікавим є також розподіл джерел фінансування витрат на R&D у розвинених країнах. У Європейському Союзі, США та розвинених країнах Азії при статистичних обрахунках виділяються три основні джерела інвестування НДДКР (Research & Development) – публічний сектор, приватний сектор та транснаціональні корпорації, які тут виступають уособленням іноземних інвестицій (при обрахунках його відносять до приватних джерел) [1]. Наразі інвестування переважно здійснюється за рахунок публічних (державних) коштів. Згідно з планами урядів ЄС та США у найближчій перспективі ця пропорція має змінитися, і до 50% фінансування має здійснюватися за рахунок приватних джерел (бізнесу).

З огляду на вище проведений аналіз, джерела інвестиційного забезпечення сфери науки можна відобразити таким чином (рис. 3). Можна також стверджувати, що рівень інвестування НДДКР у країні головним чином залежить від двох факторів:

1. Наявності інвестиційних ресурсів у країні.
2. Привабливості наукової сфери для здійснення інвестування.

Перший фактор є інтегральним значенням заощаджень населення, обсягів іноземного інвестування, публічних ресурсів та ресурсів фінансово-кредитного ринку. Другий обумовлений рівнем розвитку наукової інфраструктури, сприятливістю державного регулювання, людським потенціалом.

Згідно зі статистичним аналізом інвестування сфери науки в Україні, обсяг витрат на виконання наукових та науково-технічних робіт власними силами у січні-червні 2008 р. зріс проти відповідного періоду минулого року на 3,5% (тут і далі – у порівняних цінах), у т. ч. витрати на оплату – на 2,3%, в результаті чого середня заробітна плата виконавців наукових та науково-технічних робіт зросла з 1410 до 2035 грн. Обсяг капітальних витрат збільшився майже на третину.

Обсяг фінансування витрат на виконання наукових та науково-технічних робіт за рахунок коштів державного бюджету за 9 місяців 2008 р. становив 2 291,1 млн. грн., або 42,7% від загальної суми (5 367,4 млн. грн.) [6]. Решта – 57,3% фінансувалося за рахунок інших джерел (недержавних). Тобто у порівнянні з ЄС в Україні з джерелами фінансування НДДКР спостерігається зворотна ситуація. З огляду на наведені дані офіційної статистики, у нас більшість витрат

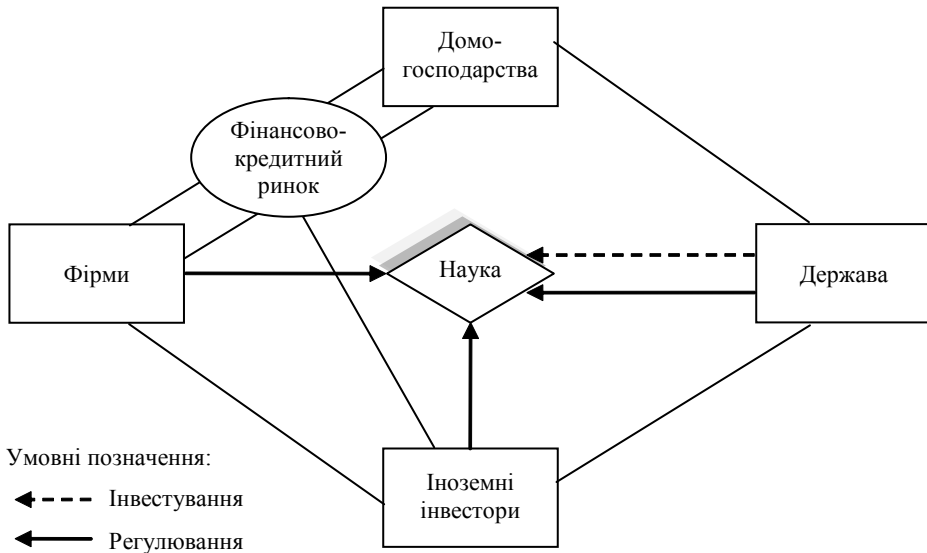

Рис. 3. Джерела інвестиційного забезпечення сфери науки:

фінансується за рахунок приватного сектора. Однак така ситуація також не є оптимальною. Як свідчить світовий досвід, до 50% витрат на НДДКР мають фінансуватися за рахунок державних коштів, оскільки суттєва частка науково-дослідних робіт носить теоретичний характер і не може бути одразу ж комерціалізованою. Відповідно, бізнес не зацікавлений у їх фінансуванні. Без державної підтримки ці роботи будуть згорнуті, а саме вони часто стають основою для подальшого здійснення досліджень прикладного характеру і створення інновацій. Як висновок, державне інвестування у НДДКР має бути збільшено.

Натомість, ситуація з державним фінансуванням інвестицій у науку в Україні з часом ще й погіршується. У 2009 році бюджетне фінансування науки передбачається на рівні, нижчому, ніж у попередньому році (табл. 2).

Національній академії наук виділено 1,9 млрд. грн., у тому числі 500 млн. за рахунок спеціального фонду (власних доходів), а загальний фонд становить лише 89% від минулорічного. Сума річних асигнувань на прикладні наукові та науково-технічні розробки зменшилася на 138 млн. грн. і становить 75% від минулорічної [2].

За структурою фінансування інвестицій у наукову діяльність в Україні перше місце займають наукові розробки, на які у 2007 році приходилося 49,3%, 22,45% фінансування припадало на фундаментальні дослідження, 16,9% – на прикладні та 11,35% – на наукові послуги (рис. 4). Така структура фінансування загалом відповідає загальноосвітовим стандартам та є адекватною для сучасного стану потреб розвитку економіки країни.

У I півріччі 2008 р. обсяг виконаних наукових та науково-технічних робіт зменшився проти відповідного періоду минулого року на 0,4% і склав 3589,2 млн. грн. При цьому, обсяг фундаментальних досліджень збільшився на 4,1% і склав 837,6 млн. грн., прикладних – на 7,0% (597,3 млн. грн.), науково-технічних послуг – на 5,9% (438,9 млн. грн.), обсяг науково-технічних розробок зменшився на 6,0% і склав 1715,4 млн. грн.

Незадовільний стан інвестування у НДДКР в Україні призвів до падіння основних показників наукової діяльності. Зокрема, починаючи з 1998 р., в країні

Таблиця 2

Порівняння видатків державного бюджету України на науку в 2008–2009 рр. *

№ з/п	Назва статті витрат бюджету	2008 рік		2009 рік	
		Загальний фонд	Спеціальний фонд	Загальний фонд	Спеціальний фонд
1.	Фундаментальні дослідження у вищих навчальних закладах та наукових установах	143714,3	1500,0	143122,0	2000,0
2.	Прикладні дослідження і розробки за напрямками науково-технічної діяльності вищих навчальних закладів та наукових установ	123305,6	69403,4	108217,0	94507,5
3.	Забезпечення діяльності Державного фонду фундаментальних досліджень	12317,6	–	11364,6	–
4.	Національна академія наук України	2076883,0	408329,2	1846902,9	508034,7

* За даними: Закон України «Про Державний бюджет на 2008 рік» та Закону України «Про Державний бюджет на 2009 рік» // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : rada.gov.ua.

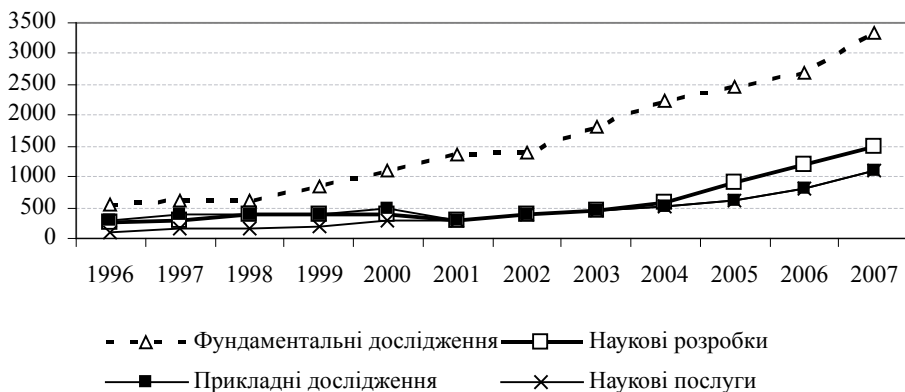

Рис. 4. Фінансування окремих видів наукової діяльності в Україні у 1996–2007 рр. (в млн. грн.) (За даними Державного комітету статистики України // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.ukrstat.gov.ua).

зменшується число організацій, що займаються науковою діяльністю – з 1518 до 1404 у 2007 р. Ще яскравіше це відбилося на чисельності виконавців НДДКР, яка знизилася з 313 тис. осіб у 1991 р. до 97 тис. осіб у 2007 р., тобто більше ніж утричі (рис. 5).

Основними виконавцями фундаментальних досліджень залишаються організації академічного профілю і вищі навчальні заклади (виконали відповідно 84,5% і 10,5% обсягу цих робіт), прикладних досліджень – організації академічного (44,6%),

галузевого профілю (39,5%) та вищі навчальні заклади (15,1%), науково-технічних розробок – організації галузевого профілю та заводської науки (відповідно 78,5% і 14,4%), науково-технічних послуг – організації галузевого профілю (86,4%). Найбільша кількість спеціалістів працювала в організаціях м. Києва (38,2%), Харківської (15,8%), Дніпропетровської (8%) та Донецької областей (6,6%).

Незважаючи на зменшення загальної чисельності працівників наукових організацій, чисельність виконавців наукових та науково-технічних робіт з науковими ступенями продовжує зростати. Порівняно з I півріччям 2007 р. їхнє число збільшилось на 1,2%, а частка в загальній чисельності виконавців наукових та науково-технічних робіт зросла на 0,7 в.п. і склала 17,6%.

Більше половини виконавців наукових та науково-технічних робіт працювало в галузі технічних наук, понад третину – в галузі природничих наук, 5,2% – суспільних наук, 1,7% – гуманітарних наук, 7,9% – в організаціях багатогалузевого профілю.

Як не парадоксально, незважаючи на постійне зменшення показників наукової діяльності в Україні, чисельність докторів та кандидатів наук постійно зростає. Наприкінці 2007 р. в Україні налічувалося 12845 докторів та 74191 кандидат наук, що на 58% більше, ніж 1991 р. для докторів наук та на 29% більше, ніж у 1996 р. для кандидатів. При цьому потрібно відзначити цікавий факт: лише 20% із них – жінки. Це при тому, що науково-педагогічна діяльність за своїми трудовими характеристиками є більш привабливою для жінок.

Певне занепокоєння викликає вікова структура докторів наук. В Україні немає жодного доктора наук віком до 30 років. Лише 2,2% докторів молодше 40 років. Найбільша їх чисельність належить до вікової групи 60–70 років – 33,4%. При цьому 19,4 відсотка переступили вік 70 років [6]. Ці люди – інтелектуальна еліта суспільства. Вони мають розвивати економічну думку та сприяти розвитку конкурентних переваг вітчизняної економіки, що вимагає урахування найсучасніших світових тенденцій розвитку ринків. Окрім того, як показують результати проведених науковцями досліджень [4], людина, що перебуває у статусі доктора наук (доктора філософії) двадцять п'ять і більше років, приділяє безпосередньо науковим дослідженням вдвічі менше часу, аніж доктор-початківець.

Доволі показовою є структура зайнятості докторів наук в Україні. У 2007 р. майже дві третини загальної чисельності докторів наук України (62,4%) працювало

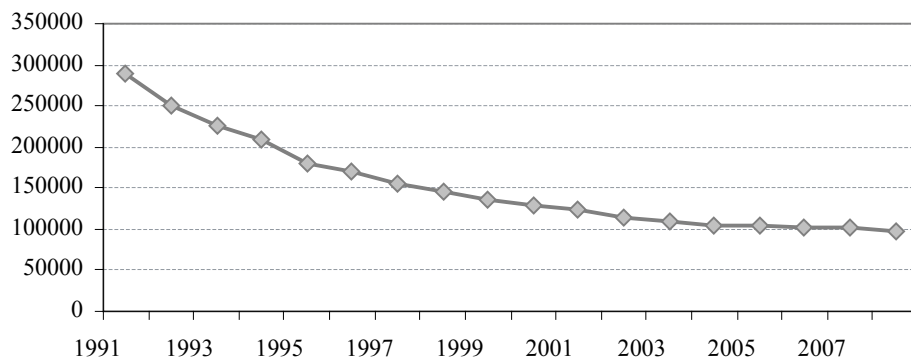

Рис. 5. Число виконавців НДДКР в Україні у 1991 – 2007 роках
(За даними Державного комітету статистики України // [Електронний ресурс]. –
Режим доступу : www.ukrstat.gov.ua).

у вищих навчальних закладах, 29,3% – у науково-дослідних інститутах, їхніх філіях і відділеннях та інших наукових установах; 166 докторів наук (1,3%) – в апараті управління міністерств, відомств та головних управлінь. Решта – 7% працювало в інших установах (бізнесі). Для порівняння, у США структура зайнятості докторів наук є зовсім іншою: 34% з них працюють у приватних компаніях, 42% – в університетах, 6% – у сфері управління.

Це дає підстави зробити висновок про більш широкую сферу застосування своїх вмінь та навичок докторами наук у США. Вони більше розвивають бізнес та задіяні в державному управлінні. Науковий же потенціал України, створений з таким трудом, – переважно займається навчальною та організаційною роботою у ВНЗ, не беручи активної участі у розвитку вітчизняної науки [4]. За статистикою, майже 50% безпосередніх виконавців наукових та науково-технічних робіт зосереджено в організаціях галузевого профілю, 38,2% – наукових установах академічного профілю, 8,4% – вищих навчальних закладах та 6,5% належать до заводської науки. Виходить, що маючи дуже високий науковий потенціал, ВНЗ (дві третини докторів наук країни) виконують менш ніж 10% НДДКР. Це свідчить про дуже низьку активність науковців вищих освітніх закладів. Для порівняння, у Франції понад 55% виконавців НДДКР працюють у приватному секторі (70 тисяч зі 130) [5].

Вищеперелічені фактори негативно вплинули на показники інноваційної діяльності в країні. Питома вага підприємств, які займалися інноваційною діяльністю, у 2007 р. зменшилася до 14,2% у порівнянні з 18% у 2000 р. Це при тому, що з 2007 р. в показнику враховано підприємства, що купували машини, обладнання та програмне забезпечення. Без урахування цього показник становив би 10–11%. Інноваційну продукцію в Україні у 2007 р. випускало 6,7% підприємств, тобто кожне п'ятнадцяте.

Основною причиною цього є структура джерел інвестування інноваційної діяльності (рис. 6), яка на 73,7% складається з власних коштів, 21,9% склали інші джерела (за виключенням іноземних інвестицій та коштів бюджету), які переважно складалися з позик банків. Враховуючи сучасну фінансову нестабільність, це джерело, яке щойно почало розвиватися з 2006 р. є тимчасово недоступним для підприємств. Іноземні інвестори також не виявляють зацікавленості в інвестуванні інноваційної діяльності в Україні, що є здебільшого наслідком перманентної політичної та економічної нестабільності, а державний бюджет не в стані фінансувати ці витрати.

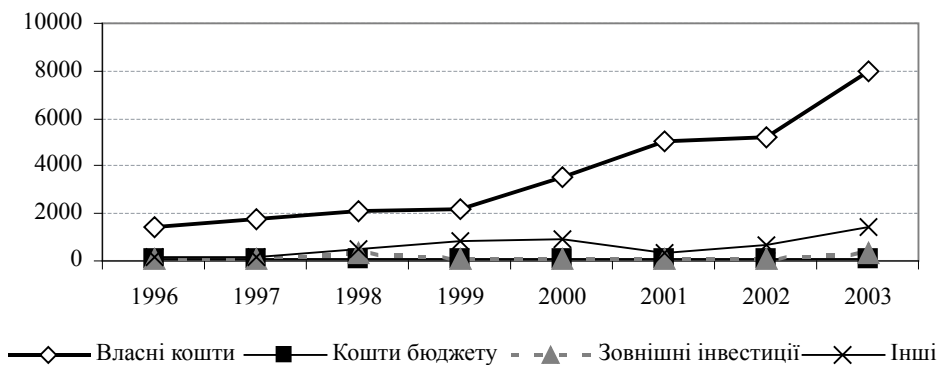

Рис. 6. Джерела інвестування інноваційної діяльності в Україні у 1996–2007 рр.

Підводячи підсумки проведеного аналізу, до безпосередніх проблем, що стримують інвестиції в НДДКР в Україні, віднесемо:

- обмежені можливості державного сектора щодо здійснення інвестицій;
- неефективний розподіл державного фінансування;
- низький за західними мірками рівень розвитку фінансово-кредитного ринку, а саме системи розподілу ризиків;
- політичну та економічну нестабільність, що відлякує зарубіжних інвесторів;
- слабкий рівень зв'язку між бізнесом та наукою;
- несприятливу систему оподаткування;
- невідлагодженість міжнародної співпраці;
- неефективну систему підготовки наукових кадрів, більшість з яких після захисту дисертації не здійснює наукової діяльності;
- низьку роль органів регіональної влади у розвитку наукових сфер регіонів;
- поступове зниження наукового потенціалу.

Розв'язання усіх цих проблем потребує розробки ґрунтовного плану заходів, основою якого має стати системний підхід до інтелектуалізації економіки країни та побудови ефективного ланцюга інвестування наукової діяльності. Це потребує першочергового об'єднання зусиль держави та бізнесу щодо розвитку трьох основних сфер інтелектуалізації економіки країни: науки, освіти та інформаційних технологій. Їх інтеграція та підвищення ефективності роботи сприятимуть підвищенню ефективності діяльності з приводу створення, обігу та реалізації в інноваціях нових знань. Під ланцюгом інвестування наукової діяльності ми розуміємо побудову системи інвестиційних відносин за схемою: публічні кошти – інвестування – фундаментальні наукові розробки – інвестування (частково державне, частково приватне) – прикладні розробки – інвестування з приватних джерел – інновації. Ефективна його робота вимагає розвиненості джерел публічного інвестування, ефективного механізму регулювання цих відносин, наявності інвестиційних можливостей та бажання бізнесу вкладати інвестиції у прикладні розробки та реалізацію нових технологій на ринку.

Для створення передумов щодо впровадження у життя вищезазначених пропозицій потрібно першочергово вирішити чотири основні завдання:

- забезпечення сприятливої системи фінансового регулювання НДДКР.
- створення у країні системи перерозподілу фінансово-кредитних ризиків НДДКР.
- підвищення ефективності системи розподілу публічних ресурсів виділених на інвестування сфери науки.
- розвиток міжнародної наукової співпраці.

Підводячи підсумки проведеного дослідження, зробимо такі висновки.

1. Рівень інвестування у науку в Україні значно поступається стандартам країн – світових лідерів у цій сфері. Це викликано нерозвиненістю механізму інвестування науки, низьким рівнем державних видатків та низькотехнологічною структурою вітчизняної економіки.
2. Незадовільний стан інвестування у НДДКР в Україні призвів до падіння основних показників наукової діяльності. Зокрема, починаючи з 1998 р., в країні зменшується число організацій, що займаються науковою діяльністю – з 1518 до 1404 у 2007 р. Ще яскравіше це відбилося на чисельності виконавців НДДКР, яка знизилася з 313 тис. осіб у 1991 р. до 97 тис. осіб у 2007 р., тобто більше, ніж утричі.

3. Як наслідок, в Україні погіршуються показники інноваційної діяльності підприємств, що зумовлює подальше зниження міжнародної конкурентоспроможності економіки.
4. Для активізації інвестування у сферу науки в Україні потрібно підвищити ефективність розподілу інвестування державних коштів у наукову діяльність, збільшити їх суму, знизити податкове навантаження на інвестиції у наукову діяльність, створити систему перерозподілу фінансових ризиків інвестицій у наукові дослідження, активізувати міжнародну співпрацю у цій сфері.

Список використаних джерел

1. Towards a European research area: Science, Technology and Innovation. Key figures 2007 // www.ec.europa.eu.
2. Ніколаєнко С. Заморожена освіта або чого очікувати освітянам і науковцям від держбюджету – 2009 / С. Ніколаєнко // Дзеркало тижня. – 2009. – № 3 (731). – [31 січня]. – С. 12.
3. Георгиев Г. Некоторые соображения об организации науки в России / Г. Георгиев // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: strf.ru/attach/attach2.doc.
4. Егоров И. Динамика кадрового потенциала американской науки: новые тенденции / И. Егоров // Проблемы науки. – 2006. – № 6.
5. Полюса конкурентоспособности для науки // Независимая газета. – 2006. – 11.10 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.ng.ru.
6. Виконання наукових та науково-технічних робіт за 9 місяців 2008 р. // Експрес-випуск Державного комітету статистики. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.ukrstat.gov.ua.

Другов А.А. Теоретические основы и современное состояние инвестиционного обеспечения сферы науки в Украине.

На основании анализа трудов зарубежных и украинских ученых исследована связь между научной деятельностью и международной конкурентоспособностью экономики. Обоснована важность инвестиционного обеспечения как необходимого условия продуктивной работы сферы науки. Исследованы теоретико-методологические основы и нормативно-правовое регулирование научных исследований и работ в Украине. На основании статистической информации проанализировано современное состояние и динамика инвестирования в сферу украинской науки. Приведены рекомендации по его активизации.

Ключевые слова: научная деятельность, инвестиционное обеспечение, сфера науки, регулирование инвестиционного обеспечения, научные исследования, инвестирование, современное состояние и динамика инвестирования.

Drugov O.O. Theoretical Fundamentals and Modern State of Scientific Sphere Investment Support of Ukraine.

On the basis of the analysis works of foreign and Ukrainian scientists the relation between scientific activity and international competitiveness of economy has been investigated. The importance of investment support as a necessary circumstance of productive functioning of scientific sphere has been substantiated. The theoretical-methodological aspects and law regulation of scientific researches in Ukraine have been investigated. The modern state and dynamics of investments in Ukrainian scientific sphere based on statistical information have been analyzed. The recommendations concerning its activation have been given.

Key words: scientific activity, scientific sphere, investment regulation, scientific investigations, investments, modern state and dynamics of investments.

Надійшло 10.03.2009 р.